

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3563/2025
04.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јањић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Раде Драинац“ из Београда, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 789/25 од 31.07.2025. године, у седници већа одржаној 04.02.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 789/25 од 31.07.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 789/25 од 31.07.2025. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4104/23 од 16.12.2024. године ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе извршено поднеском тужиле од 29.10.2024. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци на име неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од 01.02.2021. године до 30.09.2024. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе као у том ставу. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 98.260,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиле за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од дана доношења пресуде до наступања услова за извршење пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 789/25 од 31.07.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 4104/23 од 16.12.2024. године у ставу другом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалног права, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужене није дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произилази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је исплата трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од фебруара 2021. године закључно са септембром 2024. године, имајући у виду да је тужила на посао путовала сопственим возилом, те није користила јавни превоз, а обрачуната досуђена накнада је по цени месечне карте у претплати за коришћење услуге јавног линијског превоза путника на територији града Београда, која је тужили досуђена сходно одредби члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду и члана 26. став 1. и 2. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“ бр.121/15 и 92/20), имајући у виду да је на запосленом право избора да ли ће му накнада трошкова превоза бити регулисана куповином карте или исплатом тог износа у новцу. Како је тужила поднела захтев туженој да јој се накнада трошкова превоза исплаћује у новцу, а тужена јој није исплатила новац, таквим поступањем је тужили проузрокована штета.

Према оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са важећом праксом овог суда у сличној чињенично правној ситуацији, због чега није од утицаја на другачију одлуку овог суда о дозвољености ревизије, указивање у ревизији на наведене пресуде апелационог суда.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП. Дакле, ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета 21.12.2023. године. Вредност предмета је 105.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**